

TED DEKKER

DRI3

THRILLER

Vertaald door
Roelof Posthuma

uitgeverij

Vrijdagmiddag

Het kantoor had geen ramen, alleen elektrische lampen om de honderden ruggen in de kersenhouten boekenkasten te verlichten. Een enkele advocatenlamp liet zijn gele schijnsel over het met leer beklede bureaublad vallen. De kamer rook naar lijnzaadolie en mufte bladzijden, maar voor doctor John Francis was het de geur van kennis.

‘Het kwaad ligt buiten niemands bereik.’

‘Maar kan een mens zich aan het bereik van het kwaad onttrekken?’ vroeg Kevin.

De decaan voor academische aangelegenheden, John Francis, staarde over zijn leesbril naar de man die tegenover hem zat en liet zijn lippen tot een vage glimlach opkrullen. Die blauwe ogen verborgen een diep mysterie, een geheim dat hem steeds ontgaan was sinds hun eerste ontmoeting drie maanden eerder, toen Kevin Parson hem benaderde na een filosofiecollege. Er had zich een unieke vriendschap ontwikkeld, waarin talloze discussies als deze plaatsvonden.

Kevin zat onbeweeglijk met zijn voeten plat op de grond, zijn handen op zijn knieën, priemende ogen en een wilde haardos, ondanks zijn dwangmatige gewoonte om zijn vingers door de bruine krullen te laten glijden. Of misschien juist daarom. Het haar was een wonderlijke afwijking bij deze man die er verder perfect verzorgd uitzag. Hij was glad geschoren, modieus gekleed en rook aangenaam – Old Spice, als de professor het goed had. Kevins

wilde haar was als een bohémienachtige hang naar onderscheiding. Anderen friemelden met pennen, draaiden met hun vingers of gingen steeds verzitten; Kevin haalde zijn vingers door zijn haar en tikte met zijn rechtervoet. Niet zo nu en dan of tijdens pauzes in het gesprek, maar voortdurend, alsof hij de maat sloeg op een verborgen trommel achter zijn blauwe ogen. Anderen zouden die afwijkingen wellicht ergerlijk vinden, maar doctor Francis zag ze als de raadselachtige sleutels tot Kevins aard. De waarheid – zelden duidelijk en bijna altijd verborgen in subtiliteiten, in het tikken van voeten, draaien van vingers of bewegen van ogen.

Francis duwde zijn lederen stoel van het bureau af, stond langzaam op en liep naar een boekenkast met de werken van de oude geleerden. In veel opzichten voelde hij zich even verwant aan deze schrijvers als aan de moderne mens. Met een toga aan zou hij een Socrates met baard lijken, had Kevin hem ooit gezegd. Hij liet zijn vinger over een gebonden uitgave van de Dode-Zeerollen glijden.

‘Goede vraag,’ zei hij, ‘kan de mens zich aan het kwaad onttrekken? Ik geloof het niet. Niet tijdens dit leven.’

‘Dan zijn dus alle mensen veroordeeld tot een leven vol kwaad,’ constateerde Kevin.

Doctor Francis draaide zich naar hem om en Kevin keek hem bewegingloos aan, op zijn rechtervoet na. Zijn ronde, blauwe ogen keken rustig, met de onschuld van een kind: onderzoekend, magnetisch, onverhuld. Deze ogen ontlokten lange, sturende blikken aan de zelfverzekerden en dwongen de minder zekeren weg te kijken. Kevin was achtentwintig, maar hij bezat een vreemde mengeling van genialiteit en naïviteit die de doctor niet kon vatten. De volwassen man had de dorst naar kennis van een vijfjarige. Het had iets te maken met een unieke opvoeding in een tamelijk bizar gezin, maar Kevin had er nooit veel over losgelaten.

‘Tot een leven van *strijd tegen* het kwaad, niet van kwaad,’ corrigeerde de professor.

‘En kiest de mens eenvoudig voor het kwaad, of scheidt hij het?’ vroeg Kevin, die in gedachten zijn eerste vraag al ver voorbij was. ‘Is het kwaad een kracht die de mens in het bloed zit en die worstelt om in het hart te komen, of is het een kracht van buiten die zich wil manifesteren?’

‘Ik zou zeggen dat de mens het kwaad eerder kiest dan dat hij het scheidt. De menselijke natuur is doordrenkt met het kwaad door de zondeval. Wij zijn allen zondig.’

‘En we zijn allemaal goed,’ zei Kevin, met zijn voet tikkend. ‘De goeden, de kwaden en de schone.’

Doctor Francis knikte bij de uitspraak die hij zelf geformuleerd had en die verwees naar de mens, geschapen naar Gods beeld: de schone mens, worstelend tussen goed en kwaad. ‘De goede, de kwade en de schone. Precies.’ Hij liep naar de deur. ‘Loop even mee, Kevin.’

De jongeman haalde zijn beide handen door zijn haar en stond op. De decaan leidde hem uit het kantoor via een trap naar de bovenwereld, zoals Kevin het graag noemde.

‘Hoe gaat het met je scriptie over de geaardheden?’ vroeg doctor Francis.

‘Die zal u versted doen staan.’ Ze liepen de lege hal in. ‘Ik gebruik een verhaal om mijn conclusies te illustreren. Niet erg conventioneel, dat weet ik, maar aangezien Christus graag verhalen gebruikte om de waarheid te communiceren, meende ik dat u er geen bezwaar tegen zou hebben dat ik Zijn voorbeeld volgde.’

‘Zolang de strekking maar duidelijk wordt. Ik kijk ernaar uit om het te lezen.’

Kevin liep met doctor John Francis door de hal en bedacht dat hij de man naast zich graag mocht. Het geluid van hun schoenen op de hardhouten vloer echode door de ruimte die doordrenkt was van traditie. De oudere man liep nonchalant, met een stille glimlach die een glimp verried van een wijsheid die zijn woorden ver te boven ging. Kevin keek op naar de portretten van de stichters van de theologische faculteit, aan de muur rechts van hem. Dappere, vriendelijke reuzen noemde doctor Francis hen.

‘Over kwaad gesproken, alle mensen zijn in staat tot roddelen, denkt u niet?’ vroeg hij.

‘Ongetwijfeld.’

‘Zelfs de bisschop is daartoe in staat.’

‘Natuurlijk.’

‘Denkt u dat de bisschop roddelt? Soms?’

Het antwoord van de decaan kwam drie stappen later. ‘We zijn allemaal menselijk.’

Ze kwamen bij de grote deur die toegang gaf tot de centrale campus en doctor Francis duwde hem open. Ondanks de oceaanwind kon Long Beach niet ontsnappen aan perioden van benauwende hitte. Kevin stapte het felle zonlicht van de middag in en een ogenblik lang leken hun filosofische overwegingen in het niets te vallen bij de wereld die voor hen lag. Een tiental studenten liep over het goed onderhouden gras, de hoofden nadenkend gebogen of glimlachend achterover gehouden. Twee rijen populieren flankerden een wandelpad over de uitgestrekte grasvlakte. De spits van de kapel torende boven de bomen aan de overzijde van het park uit. Aan zijn rechterhand lag de bibliotheek van Augustine Memorial in de zon te schitteren. De Pacific Theologische Faculteit Zuid was op het eerste gezicht statiger en moderner dan de moederschool, de episcopale universiteit in Berkeley.

Hier was de echte wereld, bevolkt door normale mensen met gewone levensverhalen uit doorsneegezinnen, die een eerbied-

waardig ambt nastreefden. Hij daarentegen was een achtentwintigjarige bekeerling die eigenlijk helemaal niets te zoeken had op een theologische faculteit, en later nog minder bij een gemeente om die te leiden. Dat had niet te maken met een gebrek aan goede bedoelingen, maar met wie hij *was*. Met het feit dat hij Kevin Parson was, die zijn geestelijke kant pas drie jaar geleden voor het eerst ontdekt had. Hoewel hij de kerk met beide armen omhelsd had, voelde hij zich nog niets vromer – en misschien zelfs minder – dan de eerste de beste dronken zwerver op straat. Zelfs de decaan kende zijn hele verhaal niet, en Kevin was er niet zo zeker van dat hij hem zou steunen als dat wel het geval was.

‘Je hebt een scherp verstand, Kevin,’ zei de decaan, terwijl hij over het terrein uitkeek. ‘Ik heb veel mensen zien komen en gaan en slechts weinigen van hen hebben dezelfde taaie drang naar waarheid als jij. Maar geloof me, de diepste vragen kunnen een mens tot waanzin drijven. En het probleem van het kwaad is een van die vragen. Je doet er goed aan die vraag met beleid tegemoet te treden.’

Kevin keek de grijzende man aan en even zei geen van beiden iets. De decaan knipoogde en Kevin glimlachte. Hij hield van deze man zoals hij van een vader zou kunnen houden.

‘U bent een wijs man, doctor Francis. Dank u. Ik zie u volgende week in de collegezaal.’

‘Vergeet je scriptie niet.’

‘Nooit.’

De decaan hield zijn hoofd schuin.

Kevin deed een stap in de richting van de betonnen trap en draaide zich om. ‘Nog een laatste gedachte. In absolute zin genomen is er niet zoveel verschil tussen roddel en moord, nietwaar?’

‘Uiteindelijk niet, nee.’

‘Dan is de bisschop uiteindelijk dus in staat tot moord.’

De professor trok een wenkbrauw op. ‘Dat is wel wat vergezocht.’

Kevin glimlachte. 'Niet echt. Het ene is niet kwader dan het andere.'

'Je hebt je punt gemaakt, Kevin. Ik zal de bisschop waarschuwen voor plotselinge moordneigingen tegenover zijn naasten.'

Kevin grinnikte, draaide zich om en liep de trap af. Achter hem sloeg de deur met een zachte plof dicht. Hij draaide zich weer om en de trap was leeg.

Hij was alleen. Een vreemdeling in een vreemde wereld. Hoeveel volwassen mannen zouden naar een trap staren die net door een professor in de filosofie was verlaten en zich volkomen alleen voelen? Hij krabde op zijn hoofd en liet zijn hand door zijn haar glijden.

Hij liep naar de parkeerplaats en het gevoel van eenzaamheid verliet hem voordat hij bij zijn auto was. Dat was goed. Hij was aan het veranderen, of niet? Die hoop op verandering was de eerste drijfveer geweest waarom hij voor het predikantschap gekozen had. Hij was aan de spoken van zijn verleden ontsnapt en was een nieuw leven begonnen. Hij had zijn oude zelf begraven en was, ondanks de blijvende herinneringen, tot leven gekomen, als een esp in de lente. Zoveel veranderingen in zo weinig tijd. Als God het wilde, zou zijn verleden begraven blijven.

Kevin draaide zijn roomkleurige Sable van de parkeerplaats af en ging op in de gestage verkeersstroom op Long Beach Boulevard. Kwaad. Het probleem van het kwaad. Als het verkeer – eindeloos.

Aan de andere kant was er ook bepaald geen gebrek aan genade en liefde, toch? Hij had meer om dankbaar voor te zijn dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Genade, om mee te beginnen. Een goede school met goede docenten. Zijn eigen huis. Hij had misschien geen hele rij vrienden waar hij een beroep op kon doen, maar toch wel een paar. Tenminste één. John Francis mocht hem graag.

Hij mompelde even. Goed, op sociaal gebied moest er dus nog

het een en ander gebeuren. Maar Samantha had hem gebeld. Ze hadden de laatste twee weken tweemaal met elkaar gesproken. En Sam was geen slappeling. Als je het nu over een vriendin had, dan was zij er één, misschien zelfs meer dan een...

De mobiele telefoon ging luid af in de bekerhouder. Hij had het ding een week eerder aangeschaft en één keer gebruikt om zijn eigen huis te bellen en te kijken of hij werkte. Hij deed het, maar pas nadat hij de voicemail had geactiveerd, en daarvoor had hij de winkel moeten bellen.

De telefoon rinkelde weer en Kevin nam op. Het ding was zo klein dat je hem zou kunnen inslikken als je genoeg honger had. Hij drukte op het rode knopje en wist onmiddellijk dat hij een fout maakte. Let niet op “zenden” boven de groene knop. Groen is beginnen en rood is stoppen, had de verkoper gezegd.

Hij hield het toestel aan zijn oor, hoorde niets en gooide het op de passagiersstoel. Hij voelde zich een dwaas. Het was waarschijnlijk de verkoper die hem opbelde om te horen of hij van zijn telefoon genoot. Maar waarom zou een verkoper die moeite nemen bij een aankoop van negentien dollar?

De telefoon ging weer over. Achter Kevin klonk een claxon en een blauwe Mercedes kroop haast op zijn bumper. Hij drukte het gas in en nam de telefoon weer op. Op alle drie de rijbanen voor hem lichtten rode remlichten op. Hij remde weer af, de Mercedes moest zijn ziel in lijdzaamheid bezitten. Hij drukte op het groene knopje.

‘Hallo?’

‘Hallo, Kevin.’

Een mannenstem, laag en hijgerig, langgerekt om iedere lettergreep nadruk te geven.

‘Hallo?’

‘Hoe gaat het met je, mijn oude vriend? Tamelijk goed naar wat ik hoor. Wat prettig.’

De wereld om Kevin heen vervaagde. Hij bracht zijn auto tot stilstand achter de zee van remlichten en voelde de druk van de remmen als een onwezenlijke kracht. Zijn geest concentreerde zich volledig op de stem aan de telefoon.

‘Het... het spijt me, ik geloof niet dat...’

‘Het maakt niet uit of je mij kent.’ Stilte. ‘Ik ken jou. Sterker, als jij echt denkt dat je geschikt bent voor die theologische nonsens, dan moet ik zeggen dat ik je beter ken dan jij jezelf kent.’

‘Ik weet niet wie jij denkt dat je bent, maar ik heb geen flauw idee waar je het over hebt en...’

‘Doe niet zo stom!’ schreeuwde de stem in zijn oor. De man ademde diep en schraperig. Hij sprak weer rustig. ‘Neem me niet kwalijk, ik wil niet schreeuwen, maar jij luistert niet naar mij. De tijd om spelletjes te spelen is voorbij, Kevin. Jij denkt dat je de hele wereld voor de gek kunt houden, maar met mij lukt je dat niet. Het is tijd om de zaak uit de doeken te doen. En ik ga je daarbij helpen.’

Kevin kon nauwelijks bevatten wat hij hoorde. Was dit echt? Het moest wel een grap zijn. Peter? Kende Peter van Introductie in de Psychologie hem goed genoeg om zo’n stunt uit te halen?

‘Met wie... met wie spreek ik?’

‘Jij houdt toch van spelletjes, Kevin?’

Peter kon onmogelijk zo neerbuigend klinken.

‘Goed,’ zei Kevin. ‘Genoeg. Ik weet niet wat dit...’

‘Genoeg? Genoeg? Dat dacht ik niet. Het spelletje begint pas. Maar dit is een ander spel dan jij met alle anderen speelt, Kevin. Dit is menens. Wil de ware Kevin Parson nu opstaan? Ik heb erover gedacht je te vermoorden, maar ik heb besloten dat dit veel beter is.’ De man zweeg en maakte een zacht geluid dat op een kreun leek. ‘Dit... dit zal je vernietigen.’

Kevin staarde verpletterd voor zich uit.

‘Je mag me Richard Slater noemen. Gaat er nu een belletje rin-

kelen? Ik geef eigenlijk de voorkeur aan Slater, en dit is het spelletje dat Slater wil spelen. Ik geef je precies drie minuten om de krant te bellen en je zonde op te biechten, of ik laat die armzalige Sable van je in de lucht vliegen.'

'Zonde? Waar heb je het over?'

'Dat is de vraag, nietwaar? Ik wist wel dat je het zou vergeten, ellendeling.' Weer een pauze. 'Houd je van raadsels? Hier is er een om je hersens op te breken: *Wat valt maar breekt nooit? Wat breekt maar valt nooit?*'

'Wat? Wat is...?'

'Drie minuten, Kevin. Vanaf... nu. Laat het spel beginnen.'

De verbinding werd verbroken.

Een ogenblik staarde Kevin voor zich uit, de telefoon nog steeds aan zijn oor. Er klonk weer een claxon.

De wagens voor hem reden verder en de Mercedes werd weer ongeduldig. Kevin gaf gas en de Sable schoot vooruit. Hij legde de telefoon op de passagiersstoel en slikte met een droge keel. Een blik op de klok: 12:03.

Goed, nadenken. Rustig blijven en nadenken. Is dit net echt gebeurd? Natuurlijk is het gebeurd! Een of andere gek die zichzelf Slater noemt heeft mij zojuist gebeld en bedreigd mijn auto op te blazen. Kevin greep de mobiele telefoon en keek naar het scherm: *Niet beschikbaar, 00:39.*

Maar was de dreiging echt? Wie zou er een auto midden op een drukke weg opblazen vanwege een raadseltje? Iemand probeerde hem om een of andere maniakale reden doodsbang te maken. Of een zieke geest had hem als zijn volgende willekeurige slachtoffer gekozen, iemand die een hekel had aan theologiestudenten en echt van plan was hem te doden.

Zijn gedachten maalden. Wat voor zonde? Natuurlijk had hij zonden begaan, maar geen die direct in het oog sprong. *Wat valt maar breekt nooit? Wat breekt maar valt nooit?*

Het hart klopte hem in de oren. Misschien zou hij van de weg af moeten. Natuurlijk moest hij van de weg af! Als er ook maar een minimale mogelijkheid was dat Slater zijn dreiging waar zou maken...

Kevin stelde zich voor dat zijn auto in een vuurzee veranderde. De paniek gaf hem rillingen over zijn rug. Hij moest eruit, hij moest de politie bellen!

Nu niet. Nu moest hij eruit. Eruit!

Kevin rukte zijn voet van het gas en ramde hem op de rem. De banden van de Sable piepten. Een claxon loeide. De Mercedes.

Kevin draaide zich om en keek door de achterrauit. Teveel auto's. Hij moest een lege plek vinden waar rondvliegend schroot de minste schade zou aanrichten. Hij gaf weer gas en schoot vooruit. 12:05. Maar hoeveel seconden? Hij moest ervan uitgaan dat de drie minuten eindigden op 12:06.

Tientallen gedachten schoten door zijn hoofd: aan een plotselinge explosie, de stem aan de telefoon, de reacties van de auto's om hem heen op de stuntende Sable. *Wat valt maar breekt nooit? Wat breekt maar valt nooit?*

Kevin keek paniekerig om zich heen. Hij moest de auto kwijtra- ken zonder de omgeving op te blazen. *Hij gaat helemaal niet ontplof- fen, Kevin. Rem af en denk na.* Hij liet zijn hand een paar maal snel door zijn haar glijden en slingerde naar de rechterrijbaan zonder acht te slaan op een tweede claxon. Aan de rechterkant doemde een tankstation op. Geen goede keus. Achter het tankstation een druk- ke afhaalchinees. Nauwelijks beter. Er waren geen parkeerplaatsen langs dit deel van de weg; langs alle zijstraten stonden woonhuizen. Verderop zaten hele menigten te lunchen bij wegresterants. De klok stond nog steeds op 12:05, het was al veel te lang 12:05.

Een echte paniek begon zijn gedachten te versluieren. *Stel dat hij echt ontploft! Dat gaat toch gebeuren, of niet? God, help mij! Ik moet uit dit ding zien te komen!*

Met een trillende hand greep hij naar zijn gordel, maakte hem los en legde beide handen weer op het stuur.

Aan de linkerkant lag een grote supermarkt, ongeveer honderd meter van de weg. De enorme parkeerplaats ervoor was maar voor de helft vol. Een brede groenstrook liep om het hele complex heen. In het midden was het wat lager, als een natuurlijke greppel. Kevin nam een cruciale beslissing: de supermarkt of niets!

Hij drukte zijn claxon in, zwalkte weer naar links en keek terloops in zijn spiegel. Een metalig gekras deed hem in elkaar duiken. Hij had een auto geraakt. Hij was nu door het dollé.

‘Uit de weg! Uit de weg!’

Hij gebaarde wild met zijn linkerhand, maar sloeg alleen met zijn knokkels tegen het raam. Hij kreunde en zwaaide naar de uiterste linkerbaan. Met een daverende klap nam hij de dertig centimeter hoge middenberm en stortte zich in het tegemoetkomende verkeer. Even realiseerde hij zich dat een frontale aanrijding misschien even fataal was als een ontploffing, maar hij bevond zich nu al in de baan van tientallen naderende auto’s.

Banden piepten en claxons blèrden. De Sable liep slechts één klap op het rechterachterspatbord op voordat hij aan de andere kant uit het verkeer schoot. Een of ander onderdeel van zijn auto sleepte over het asfalt. Kevin sneed een pick-up de weg af, die de parkeerplaats wilde verlaten.

‘Kijk uit! Opzij!’

Hij denderde de parkeerplaats op en wierp een blik op de klok. Ergens was het ding overgesprongen naar 12:06.

Rechts van hem was het verkeer op Long Beach Boulevard piepend en gierend tot stilstand gekomen. Het gebeurde niet iedere dag dat een auto als een bowlingbal door het tegemoetkomende verkeer raasde.

Kevin schoot een paar gapende toeschouwers voorbij en richtte zich op de groenstrook om de parkeerplaats. Pas toen hij die

bereikte, zag hij de stoeprand eromheen. De Sable sloeg een band kapot en Kevin stootte zijn hoofd aan het plafond. Een doffe pijn verspreidde zich door zijn nek.

Eruit! Eruit! Eruit!

De auto vloog de greppel in en Kevin drukte de rem haast door de bodem. Even vreesde hij over de kop te slaan, maar de wagen kwam tot stilstand met zijn neus fors in de overzijde van de greppel geboord.

Hij greep de deurhendel, rukte het portier open en dook rollend op het gras, om overeind te krabbelen en de helling naar de parkeerplaats op te rennen. Een stuk of tien toeschouwers waren op weg naar zijn wagen.

‘Terug! Terug!’ Kevin zwaaide met zijn armen. ‘Er zit een bom in de auto. Terug!’

Ze keken hem even verbijsterd aan. Op drie na renden ze allemaal in paniek terug om zijn waarschuwing door te geven. Kevin zwaaide woedend naar de achterblijvers: ‘Terug, stelletje gekken! Er ligt daar een bom!’

Ze renden weg. In de verte was een sirene te horen. Iemand had de politie al gewaarschuwd.

Kevin had een goede vijftig meter gelopen voordat hij zich realiseerde dat de bom niet was afgegaan. *Stel dat het toch niet waar is?* Hij bleef staan en draaide zich hijgend en trillend om. De drie minuten waren zeker al voorbij.

Niets.

Was het dan toch een grap? Maar wie de beller ook was, hij had met de dreiging alleen al bijna evenveel schade aangericht als een echte bom had kunnen veroorzaken.

Hij keek om zich heen. Op veilige afstand had zich een verblufte menigte gevormd. Het verkeer was vastgelopen en de files reikten zover als hij kon zien. Er ontsnapte stoom uit een blauwe Honda, waarschijnlijk de auto die zijn achterspatbord geraakt had.

Er stonden wel een paar honderd mensen te kijken naar de dwaas die zijn auto in de greppel had geboord. Op het aanzwellende geluid van sirenes na was het akelig stil geworden. Kevin deed een stap in de richting van zijn auto.

Er was in ieder geval geen bom. Een paar boze automobilisten en een gedeukt spatbord, nou en? Hij had het enige gedaan wat hij kon doen en er kon nog altijd wel een bom zijn. Hij zou die vaststelling aan de politie overlaten als hij zijn verhaal eenmaal had gedaan. Zij zouden hem zeker geloven. Hij bleef staan. De auto stak in de aarde, met zijn linkerachterwiel van de grond geheven. Vanaf dit punt zag het er tamelijk zot uit.

‘Een bom, zei je?’ riep iemand.

Kevin keek naar de man van middelbare leeftijd met wit haar en een baseballpetje op zijn hoofd. De man staarde hem aan. ‘Zei je dat er een bom was?’

Kevin keek weer naar de auto en voelde zich plotseling een dwaas. ‘Ik dacht dat er...’

Een oorverdovende dreun liet de grond schudden. Kevin dook instinctief in elkaar en hief zijn armen om zijn gezicht te beschermen.

Boven de auto hing een felle vuurbal en kokende, zwarte rook steeg naar de hemel. De rode vlam stortte met een zachte *woeshh* in, terwijl er rook opwolkte uit het metalen geraamte dat een ogenblik eerder nog zijn Sable was geweest.

Kevin liet zich op een knie vallen en keek met grote, verbijsterde ogen toe.

Binnen dertig minuten was de plaats van het misdrijf afgezet en draaide het onderzoek op volle toeren, geleid door één enkele rechercheur, Paul Milton. De man was goed gebouwd en liep als een revolverheld rond, een Schwarzenegger-type met een permanente frons en blonde lokken op zijn voorhoofd. Kevin vond anderen zelden intimiderend, maar Milton deed niets om zijn toch al geschokte zenuwen tot rust te brengen.

Iemand had hem zojuist geprobeerd te vermoorden. Iemand die Slater heette en die kennelijk heel wat van hem afwist. Een kwaadaardige gek die de moeite nam om een bom te plaatsen en dan van afstand tot ontploffing te brengen omdat zijn eisen niet werden ingewilligd. Het schouwspel scheen Kevin een abstract schilderij toe dat tot leven was gekomen.

Gele tape markeerde een gebied van veertig meter doorsnee, waarbinnen een aantal agenten stukjes schroot verzamelden, van labels voorzagen en netjes in hoopjes in de laadbak van een vrachtwagen legden om afgevoerd te worden naar de stad. De menigte was aangegroeid tot honderden mensen. Sommige gezichten stonden verbijsterd, andere toeschouwers gaven met wilde gebaren hun versie van het gebeuren. De enige bekende verwonding was een kleine schram op de arm van een tiener. Het bleek dat een van de auto's die Kevin tijdens zijn wilde tocht had beschadigd de ongeduldige Mercedes was. Toen de chauffeur echter hoorde dat hij achter een autobom had gereden, verbeterde zijn houding aanzienlijk. Het verkeer op de Long Beach Boulevard had nog last van kijkers, maar alle puin was inmiddels geruimd.

Op de parkeerplaats stonden drie busjes van radio- en televisiezenders. Als Kevin het goed begreep, werden de beelden van zijn gezicht en de resten van zijn auto live uitgezonden in de hele regio rond Los Angeles. Boven de plek van het onheil cirkelde een nieuwshelikopter.

Een forensisch deskundige onderzocht nauwkeurig de verbogen restanten van de kofferbak, waar de bom kennelijk bevestigd was geweest. Een andere rechercheur bepoederde de geblakerde portieren, op zoek naar vingerafdrukken.

Kevin had zijn verhaal aan Milton verteld en wachtte nu tot hij meegenomen zou worden naar het bureau. Oordelend naar de manier waarop Milton hem aankeek, was hij er zeker van dat de man hem voor een verdachte hield. Een eenvoudig onderzoek van het bewijsmateriaal zou hem vrijpleiten, maar één ondergeschikt feit bleef Kevin dwarszitten. Slaters eis dat hij een zonde moest opbiechten had hij uit zijn verhaal weggelaten.

Wat voor zonde? Het laatste wat hij kon gebruiken, was dat de politie in zijn verleden ging spitten om een of andere zonde op te sporen. Die zonde was niet waar het om ging. Slater had hem een raadsel opgegeven en hem gezegd dat hij de krant moest bellen met de oplossing, om te voorkomen dat zijn auto opgeblazen zou worden. Dat was wat Kevin aan Milton verteld had.

Aan de andere kant, bewust informatie verzwijgen in een onderzoek was op zich al een misdrijf.

Iemand heeft mijn auto opgeblazen! Dat feit beheerste als een absurd brok informatie Kevins gedachten. Zenuwachtig streek hij zijn haar glad.

Hij zat op een stoel die een van de agenten gebracht had en tikte met zijn rechtervoet in het gras. Milton bleef blikken in zijn richting werpen terwijl hij de andere politiemensen aanstuurde en getuigenverklaringen opnam. Kevin keek weer naar de auto, waar het forensische team aan werkte. Het ontging hem wat zij wijzer

zouden kunnen worden van het wrak. Hij stond wankelend op, haalde diep adem en liep de helling af naar de auto.

Degene die de kofferbak onderzocht was een vrouw. Zwart en klein, misschien een Jamaicaanse. Ze keek op en trok een wenkbrauw omhoog. Aardige glimlach, maar haar lach veranderde het toneel daarachter niet.

Het was nauwelijks te geloven dat die hoop verwrongen staal en gesmolten plastic ooit zijn auto was geweest.

‘Wie dit gedaan heeft, moet wel een behoorlijke wrok hebben gekoesterd,’ zei ze. Een naamplaatje op haar overhemd vermeldde de naam Nancy Sterling. Ze keek weer naar de resten van de kofferbak en bepoederde de binnenzijde.

Kevin schraapte zijn keel. ‘Kunt u me zeggen wat voor soort bom het was?’

‘Weet u iets van bommen?’

‘Nee. Ik weet dat er dynamiet bestaat en C-4. Dat is het wel zo’n beetje.’

‘In het laboratorium weten we het pas zeker, maar het lijkt op dynamiet. Dat laat geen chemische kenmerken na waardoor het met een specifieke partij in verband kan worden gebracht als het eenmaal ontploft is.’

‘Weet u hoe hij het heeft laten ontploffen?’

‘Nog niet. Afstandsbediening, tijdklok, of beide. Er is niet veel over om conclusies uit te trekken. Uiteindelijk komen we er wel achter. Altijd. Wees maar blij dat u eruit kon komen.’

‘Dat mag u wel zeggen.’

Hij keek hoe ze een stukje tape over een bepoederde vingerafdruk plaatste, weer loshaalde en de afdruk op een kaartje verzegelde. Ze maakte een paar aantekeningen op het kaartje en ging weer verder aan het werk met haar zaklantaarn.

‘De enige afdrukken die we tot nu toe gevonden hebben, zaten op plaatsen waar we konden verwachten uw afdrukken te vinden.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Zo’n vent is niet zo dom dat hij geen handschoenen gebruikt, maar je kunt nooit weten. Zelfs de slimsten maken uiteindelijk fouten.’

‘Ik hoop van harte dat hij er een gemaakt heeft. Dit hele geval is absurd.’

‘Dat zijn ze meestal.’ Ze glimlachte vriendelijk. ‘Hoe gaat het nu met u?’

‘Ik leef nog. En hopelijk hoor ik nooit meer van hem.’ Zijn stem trilde.

Nancy kwam overeind en keek hem aan. ‘Als het u kan troosten, wil ik wel zeggen dat ik alleen nog maar op de stoep zou zitten huilen als het mij was overkomen. We krijgen hem wel te pakken. Zoals ik al zei, we pakken ze altijd. Als hij u echt had willen vermoorden, dan was u nu dood geweest. Deze vent is nauwgezet en berekenend. Hij wil je levend. Dat is mijn mening, voor wat het waard is.’

Ze keek naar rechercheur Milton die in gesprek was met een verslaggever. ‘En laat u niet door Milton intimideren. Hij is een goede politieman. Misschien een beetje vol van zichzelf. Met een zaak als deze gaat hij uit zijn dak.’

‘Waarom?’

‘Publiciteit. Laten we maar zeggen dat hij ambitieus is.’ Ze glimlachte. ‘Maak u geen zorgen. Zoals ik al zei, hij is een goede rechercheur.’

Alsof het afgesproken was, draaide Milton van de camera weg en liep rechtstreeks naar hen toe.

‘We gaan, jongeman. Hoe lang heb jij hier nog werk, Nancy?’

‘Ik heb alles wat ik nodig heb.’

‘Eerste resultaten?’

‘Heb ik over een half uur voor je.’

‘Ik heb ze nu nodig. Ik neem meneer Parson mee voor een paar vragen.’

‘Ik ben nog niet zo ver. Over een half uur op je bureau.’

Ze staarden elkaar aan.

Milton knipte met zijn vingers naar Kevin. ‘We gaan.’ Daarop liep hij naar een nieuw model Buick op de straat.

De airconditioning in het bureau moest gerepareerd worden. Na twee uur in een benauwde vergaderruimte begonnen Kevins zenuwen eindelijk tot rust te komen. Het trillen werd minder.

Een agent had zijn vingerafdrukken genomen voor vergelijking met de afdrukken op de Sable, daarna had Milton hem een half uur ondervraagd over zijn verhaal, om vervolgens plotseling te verdwijnen. De twintig minuten van eenzaamheid die erop volgden, gaven Kevin ruim de tijd om Slaters telefoontje nog eens te overdenken terwijl hij naar een bruine vlek op de muur staaarde. Uiteindelijk kon hij er echter niet meer van maken dan op het moment dat hij het telefoontje had ontvangen, en dat maakte de hele zaak alleen maar nog verontrustender.

Hij verschoof op zijn stoel en tikte met zijn voet op de vloer. Hij had zijn hele leven in onwetendheid doorgebracht, maar deze kwetsbaarheid was op een of andere manier anders. Een man die Slater heette had hem voor iemand anders aangezien en hem bijna vermoord. Had hij nog niet genoeg geleden in zijn leven? En nu overkwam hem dit, wat het dan ook zijn mocht. Hij werd door de politie onder de loep gelegd. Zij zouden in zijn verleden gaan graven, proberen het te begrijpen. Maar Kevin zelf begreep zijn verleden al niet en hij voelde er niets voor hen een poging te laten doen.

De deur knalde open en Milton kwam binnen.

Kevin schraapte zijn keel. ‘Nieuws?’

Milton greep een stoel, gooide een dossier op de tafel en keek Kevin doordringend aan. ‘Vertel jij het maar.’

‘Wat bedoelt u?’

Milton knipperde tweemaal met zijn ogen en negeerde de vraag. ‘De FBI gaat iemand op deze zaak zetten. De antiterrorisme-eenheid wil het bekijken, de federale recherche, de staatspolitie – allemaal. Maar zoals ik het zie, is dit nog altijd mijn gebied. Dat terroristen een voorkeur hebben voor bommen, wil nog niet zeggen dat iedere bom die afgaat ook het werk van terroristen is.’

‘Denken ze dat het een terrorist is?’

‘Dat heb ik niet gezegd. Maar Washington ziet op dit ogenblik terroristen achter iedere boom, en dus gaan ze zeker op jacht. Het zou me niet verbazen als de CIA door de dossiers komt snuffelen.’ Milton staaarde hem lang aan zonder te knippen, om daarna drie keer snel achter elkaar zijn ogen open en dicht te doen. ‘We hebben hier met een grote mafkees te maken. Wat mij niet duidelijk wordt, is waarom hij jou uitkoos. Dat is onverklaarbaar.’

‘Deze hele zaak is onverklaarbaar.’

Milton sloeg het dossier open. ‘Het duurt nog wel een paar dagen voordat het laboratorium het weinige dat we gevonden hebben heeft onderzocht, maar er zijn een paar eerste resultaten, waarvan de belangrijkste *niets* is.’

‘Wat bedoelt u met niets? Ik ben bijna door een bom de lucht ingegaan!’

‘Geen bewijsmateriaal van waarde voor het onderzoek. Ik zet het voor je op een rij, misschien maakt het iets los in die hersenen van jou.’ Hij keek Kevin weer aan.

‘We hebben een man met een lage, hijgerige stem die zichzelf Richard Slater noemt en die jou goed genoeg kent om je tot zijn doelwit te maken. Jij hebt echter geen idee wie de man zou kunnen zijn.’ Milton stopte om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Hij zet een bom in elkaar met dynamiet en elektronische onderdelen die in iedere elektrozaak te koop zijn zodat niet te achterhalen valt waar het spul vandaan komt. Vervolgens zet hij de bom in de kof-

ferbak van jouw auto. Hij belt je op, wetend dat jij in de auto zit, en dreigt de wagen binnen drie minuten op te blazen als jij een raadsel niet kunt oplossen. *Wat valt maar breekt nooit? Wat breekt maar valt nooit?* Correct tot nu toe?’

‘Klinkt correct.’

‘Dankzij snel denkwerk en enig stuntwerk op de weg weet je de auto naar een relatief veilige plek te krijgen en kun je ontsnappen. Zoals aangekondigd, wordt de auto opgeblazen als je het raadsel niet kunt oplossen en doorbellen naar de krant.’

‘Klopt.’

‘De voorlopige resultaten laten zien dat degene die de bom plaatste, geen vingerafdrukken heeft achtergelaten. Dat is geen wonder, deze kerel is niet direct een onbenul. De ontploffing had aanzienlijke schade in de omgeving kunnen aanrichten. Als jij op de weg was geweest op het moment van de ontploffing, hadden we nu een aantal lichamen in het mortuarium gehad. Dat is voldoende om aan te nemen dat de dader behoorlijk woedend is, of stapelgek, en waarschijnlijk allebei. We hebben dus te maken met een slimme, woedende vent. Mee eens?’

‘Klinkt waarschijnlijk.’

‘Wat we echter missen, is de duidelijkste aanwijzing in gevallen als dit, namelijk het motief. Zonder motief tasten we in het duister. Jij hebt geen enkel idee waarom iemand jou op wat voor manier ook zou willen raken? Heb je geen vijanden uit het verleden, geen recente bedreigingen, geen enkele reden om te vermoeden dat iemand op deze aarde je iets zou willen aandoen?’

‘Hij probeerde me niet iets aan te doen. Als hij me had willen doden, had hij de bom gewoon kunnen laten ontploffen.’

‘Precies. We hebben dus niet alleen geen idee waarom iemand die Slater heet jouw auto zou *willen* opblazen, we weten zelfs niet waarom hij het ook *deed*. Wat heeft hij ermee bereikt?’

‘Hij heeft mij bang gemaakt.’

‘Je maakt iemand niet bang door zijn omgeving op te blazen. Maar goed, stel dat hij je alleen bang wilde maken, dan weten we nog steeds niet waarom. Wat is het motief? Wie zou jou bang willen maken? Waarom? Maar jij hebt daar geen idee van, nietwaar? Niets dat je ooit gedaan hebt zou iemand reden kunnen geven om wrok tegen je te koesteren.’

‘Ik... niet dat ik weet. Moet ik soms iets verzinnen? Ik heb u gezegd dat ik echt geen idee heb.’

‘Met jou komen we geen stap verder, Kevin. Geen stap.’

‘En dat telefoontje dan? Is er geen manier om uit te zoeken waar het vandaan kwam?’

‘Nee. We kunnen een telefoongesprek alleen traceren op het moment zelf. Van jouw mobieltje is trouwens niet meer over dan een klomp gesmolten plastic in een bewijszak. Als we geluk hebben, kunnen we het de volgende keer proberen.’ Hij deed het dossier dicht. ‘Je weet toch dat er een volgende keer zal komen, hè?’

‘Dat is helemaal niet zeker.’ De gedachte achtervolgde hem al, maar hij weigerde er serieus over na te denken. Dit soort krankzinnige dingen overkwam mensen nu en dan; dat kon hij accepteren. Maar een weloverwogen, tevoren beraamd complot tegen hem was niet te bevatten.

‘Die komt er,’ zei Milton. ‘Die vent heeft heel wat overhoop gehaald om deze stunt te leveren. Hij wil iets, en we moeten aannemen dat hij het niet gekregen heeft. Als dit geen willekeurige daad was, of een enorme blunder, zal hij het weer doen.’

‘Misschien zag hij mij voor iemand anders aan.’

‘Uitgesloten. Daar is hij te precies voor. Hij heeft je opgewacht, je auto van een bom voorzien, hij kende je bewegingen en blies de wagen met geplande nauwkeurigheid op.’

Het was maar al te waar. Slater wist zelfs meer dan de politie. ‘Hij heeft me bang gemaakt. Misschien was dat alles wat hij wilde.’

‘Misschien. Wat dat betreft sta ik open voor alle suggesties.’

Milton zweeg even. ‘Weet je zeker dat er niets anders is dat je me wilt vertellen? We hebben niet veel over jou. Nooit getrouwd geweest, geen dossier, geen diploma, onlangs een studie begonnen aan de theologische universiteit. Niet het soort figuur dat je bij een dergelijke aanslag zou verwachten.’

Slaters eis schoot hem door het hoofd.

‘Als mij nog iets te binnen schiet, kunt u ervan op aan dat u de eerste bent die het hoort,’ antwoordde Kevin.

‘Dan kun je nu gaan. Ik heb opdracht gegeven om je telefoons af te tappen zodra we daar groen licht voor krijgen – de jongens komen waarschijnlijk morgenochtend. Ik kan ook een patrouillewagen voor je huis in Signal Hill zetten, maar ik betwijfel of we hier te maken hebben met iemand die naar je huis zou komen.’

‘Mijn telefoons worden afgetapt?’ Ze gingen dus toch aan het graven. Maar waar zou hij bang voor moeten zijn zolang ze niet in zijn verleden gingen wroeten?

‘Met jouw toestemming natuurlijk. Heb je nog meer mobiele telefoons?’

‘Nee.’

‘Als die man op een andere manier contact legt, wil ik het direct weten, begrepen?’

‘Natuurlijk.’

‘En dit klinkt misschien een beetje lomp, maar het gaat hier niet meer alleen om jou.’ Zijn ogen schitterden. ‘Overal lopen verslaggevers rond en die willen een verklaring horen. Je zou wat media-aandacht kunnen krijgen. Praat niet met hen. Kijk zelfs niet naar ze. Houd je hoofd bij de zaak, gesnapt?’

‘Ik ben hier toch het slachtoffer, of niet? Waarom krijg ik het gevoel dat ik degene ben die onderzocht wordt?’

Milton legde zijn handen plat op tafel. De airconditioning boven hem sloeg weer aan. ‘Omdat jij onderzocht wordt. Er loopt daarbuiten een monster rond en dat monster heeft jou uitgekozen. Wij

moeten weten waarom en dat betekent weer dat we meer van jou moeten weten. We moeten een motief zien te vinden. Zo werkt dat nu eenmaal.'

Kevin knikte. Eigenlijk was het volkomen logisch.

'Je kunt gaan.' De rechercheur gaf hem een visitekaartje. 'Bel me. Gebruik het mobiele nummer op de achterkant.'

'Bedankt.'

'Bedank me nog maar niet. Kijk jij altijd naar de grond als je met mensen praat, of heb je iets te verbergen?'

Kevin aarzelde. 'Is het u ooit opgevallen dat u de neiging hebt uw getuigen angst aan te jagen, rechercheur?'

De man begon weer met een van zijn oogknippersessies – vier op een rij deze keer. Paul Milton had misschien politieke aspiraties, maar als de mensen niet van plan waren het bestuur toe te vertrouwen aan vampiers, gaf Kevin hem weinig kans.

Milton stond op en liep de deur uit.